

altsaa noget lignende som det, der nu foreslaas. Man kan godt sige, at den nuværende Minister staar paa den tidligere Ministers Standpunkt. Men den bekendte Arkitekt Meldahl og Professor Vilhelm Petersen fraaadede bestemt Ombygningen. Jeg haaber, at den nuværende Minister vil studere de Herrers Betænkning. Deres Ord er ogsaa henvendt til ham. Arkitekt Meldahl siger nemlig: „Saa længe Ombygningen staar paa, vil de uerstattelige Samlinger ogsaa være udsat for Brandfare, da Haandværkerne skal arbejde i deres umiddelbare Nærhed. Samlingerne vil lide af Støv og Smuds; man bliver nødt til at magasinere og lukke Museet i Aaringer, og dette vil medføre Vanskeligheder og Tab“. Det undrer mig, at den højtærede Minister i sin Fremsettelsestale ikke sagde os et Ord om alt dette.

I 1891 sluttede Venstre sig til Meldahls Kritik, i 1891 var Venstre fuldstændig enig med Arkitekt Meldahl i, at det lod sig slet ikke gøre at benytte det gamle Palæ, fordi alt skulde rømmes ud af Lokalerne, naar der blev bygget om. Samlingerne vilde udsættes for Smuds og Brandfare o. s. v. Venstre standsede Forhandlingerne om Museets Ombygning, idet Partiet udtalte Ønsket om, at Professor Goos maatte finde en Byggeplads, hvorefter Museet kunde ligge frit. Ordet lød saaledes i den af Udvalget afgivne Beretning: „Fler-tallet kræver en Undersøgelse af, om der kan findes en Byggeplads, hvor Museerne kan komme til at ligge friere.“

Det var altsaa Venstres Standpunkt den Gang, og hvis Venstre nu ikke svigter sin Fortid, men holder fast ved sit gode gamle Standpunkt og tager Hensyn til, hvad sagkyndige har sagt nu i denne Tid og i Fortiden, maa den højtærede Minister faa samme Besked som Hr. Goos i 1891. Hvis Venstre staar saa fornuftigt som i 1891, maa det sige: Ærede Undervisningsminister, opgiv det gamle Palæ, opgiv at splitte Museet i flere Bygninger og skaf Museet en fri Byggeplads, hvor det kan sikres mod Brandfare, hvor dets værdifulde Indhold ikke ødelægges af Rystelser, Støv og Smuds.

Den ærede Ordfører for Venstre udtalte, at det var næsten en Fordel, at der var tre Bygninger, for saa kunde Folk faa frisk Luft, naar de gik fra det ene Sted til det andet. Men hvis det er ubehageligt Regnvejr, er det ikke saa morsomt at gaa fra det ene Sted til det andet; og man maa betænke, at i det Land, hvori vi lever, regner det ikke saa lidt.

Venstres Krav i 1891 om en fri Plads medførte, at Sagen hvilede i 8 Aar. I 1899 kom den daværende Minister Sthyr med omtrent samme Forslag som Goos, altsaa med et Forslag som det, den nuværende Minister kommer med. Men Venstres Ordfører — det vil jeg bede bemærket — J. C. Christensen afviste Forslaget og krævede paa ny Nationalmuseet og Folkemuseet samlet i en fri Park. Han sagde bl. a., og hans Tale er ogsaa henvendt til den nuværende Undervisningsminister: „Jeg har ikke stor Tro til, at Prinsens Palæ er et særlig godt Sted til Museumsbygning. Vinduerne er jo smaa, man faar ikke saa meget Lys, som man vilde kunne faa i en Nybygning med store Vinduer. Jeg tror heller ikke, at Stuerne er tilstrækkelig store. Det var dog tænkeligt, at man kunde faa en anden Plads og faa hele Nationalmuseet og Dansk Folkemuseum samlet under eet. Det er dog vel endnu en Gang værd at overveje, om der ikke skulde være en anden Mulighed.“

Efter at J. C. Christensen havde holdt denne Tale, blev Forslaget henvist til Finansudvalget, der senere i en Betænkning erklærede, at det ikke vilde gaa med til Planen om en Tilbygning til Prinsens Palæ. Venstre var jo den Gang Flertal, og Venstre vilde altsaa ikke være med. Derimod fastholdt Udvalget Venstres Krav og anbefalede at opføre en ny Bygning for alle de paagældende Samlinger, altsaa ogsaa Folkemuseet, i en offentlig Have. „Ved en saadan Flytning“, tilføjedes der, „vil navnlig den danske Afdeling af Nationalmuseet og Folkemuseet tillige med dennes Byggeafdeling og Landbrugsmuseet kunne knyttes nærmere sammen og derved give et samlet og fyldigt Billede af Folkets Liv gennem Tiderne.“

Det var efter min Mening et meget smukt Program, et Program, der ogsaa i Øjeblikket staar paa Socialdemokratiets Dagsorden, og som vi vil kæmpe for at faa gennemført. Jeg synes, at hver af Venstres her citerede Udtalelser henvender sig til den nuværende højtærede Undervisningsminister; han behøver sandelig ikke — som han siger til „Politiken“ — at savne Forudsætninger for at kunne vælge det rigtige, thi dette har hans eget Parti, Venstre, vist ham gennem mange Aar.

Efter at være blevet saa skarpt afvist fremsatte Sthyr ikke desto mindre næste Aar sit Forslag paa ny, i omtrent samme Skikkelse. Men nu mødte han kun Kulde; ikke en eneste af Folketingets Medlemmer tog Ordet, ikke een brød sig om at tale om